சிந்தனை
தொகுதி vi இதழ் ii - 1994

தலித்தியமும் அதன் கலை இலக்கியப் பார்வைகளும் - ஓர் அறிமுகம்

நா. சுப்பிரமணியன்

1. தோற்றுவாய்

இந்திய மண்ணின் இன்றைய எரியும் பிரச்சினைகளிலொன்றின் இயக்க வடிவம் 'தலித்தியம்'. 'தலித்' என்ற மகாராஷ்டிர மொழிச் சொல் உடைக்கப்பட்ட - ஒடுக்கப்பட்ட – மக்கள் எனப் பொருள் தருவது. இச் சொல்லுக்கு 'மண்ணோடியைந்த மக்கள்' என இன்னொரு பொருளும் வழங்குவதாகத் தெரிகிறது. பல நூறு ஆண்டுகளாக 'சாதியம்' என்னும் ஒடுக்குமுறையால் ஒதுக்கப்பட்ட குறிப்பாகத் தீண்டத்தகாதவர்கள் எனக் கருதிப் புறக்கணிக்கப்பட்ட – மக்கட் சமூகத்தை இச் சொல் சுட்டி நிற்கிறது. இம் மக்கட்பரப்பில் ஒரு பெரும்பகுதியினர் தமது 'சுய'த்தை - பல நூறு ஆண்டுகளாகத் தாம் இழந்துவிட்டதாகக் கருதப்படும் இயல்பான பண்பாட்டு முகத்தை - இனங்காணும் நோக்கில் மேற்கொண்டுள்ள இயக்கநிலைச் செயற்பாட்டின் வடிவமே தலித்தியம்.

இவ்வியக்கம் முளைவிட்ட மண் (இந்தியாவின்) மகாராஷ்டிர மாநிலம். அங்கு மகாத்மா ஜோதிபா புலே (1828 - 1890), டாக்டர். பி. ஆர். அம்பேத்கார் (1891 - 1956) ஆகியோர் சாதிய ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராக மேற்கொண்ட புரட்சிச் செயற்பாடுகளின் தொடர்ச்சியாகச் சமூக பண்பாட்டுத் தளத்தில் முகிழ்த்த இயக்கம் இது. கடந்த நூற்றாண்டிலே, இந்திய சமூகத்தின் பல்வேறு குறைபாடுகளையும் ஒழிக்கும் நோக்கில் ராஜாராம் மோகன் ராய் (1732 - 1883, தயாநந்த சரஸ்வதி (1824 – 1883), இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் (1836 - 1886), விவேகாநந்தர் (1863 - 1902) முதலியோர் வட இந்திய மண்ணில் செயற்பட்டு நின்றமையை அறிவோம். ஆயினும் அவர்களது சிந்தனை, செயன்முறை என்பன சமுதாயத்தின் அடிநிலை மாந்தரை – ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை உரியவாறு சென்று அடையவில்லை. சமுதாயத்தின் மேல்மட்டத்தில்தான் அவை சில சிந்தனை மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின. இத்தகு சூழலில் சமுதாயத்தின் அடிநிலை மாந்தரிடையே விழிப்புணர்வையும் எழுச்சியையும் ஏற்படுத்தும் நோக்கின் வெளிப்பாடாக ஜோதிபா புலே, அம்பேத்கார் ஆகியோரின் சிந்தனை, செயன்முறை என்பன அமைந்தன. இந்திய அரசியலமைப்பின் சிற்பிகளுள் ஒருவரான அம்பேத்கார் அவர்கள் இந்துமதத்தில் நிலவிய தீண்டாமைக்கு எதிராகத் தீவிரமாகப் போராடியவர்; இந்துமதம் தீண்டாமையை ஒழிக்கத் தயாராக இல்லை என உணர்ந்தபோது தனது உடன் கூட்டத்தினர் பலருடன் பௌத்தமதத்துக்கு மாறியவர். இவ்வாறு அரசியல், சமூகம், சமயம் ஆகிய

பல தளங்களிலும் செயற்பட்டு நின்ற அம்பேத்காரின் சிந்தனைகளை அடித்தளமாகக் கொண்டு ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் 'சமூக - பண்பாட்டு' விழிப்புணர்வுக்கு வழிஅமைக்கும் நோக்கில் 1950 களில் மகாராஷ்டிர மண்ணில் முளைவிட்ட இயக்கமே தலித்தியம்.[1]

இவ்வியக்கம் மகாராஷ்டிரத்தில் வளர்ச்சியுற்ற நிலையில் அடுத்துள்ள மாநிலமான கர்நாடகாவில் பரவியது. அதனைத் தொடர்ந்து 1990 களில் தமிழ்நாட்டுக்கும் அறிமுகமாகியது. தமிழ்நாட்டில் 1990-91 காலப்பகுதியில் அம்பேத்கார் நூற்றாண்டு தொடர்பான நினைவலைகள் முனைப்பாக வெளிப்படத் தொடங்கிய சூழ்நிலை தலித்தியம் அம்மண்ணில் வேர்கொள்ள வகைசெய்தது. 1990 இல் மனுசங்க இதழ் தலித்திய வருகைக்கு கட்டியம் கூறியது. 1992 இல் தமிழ்நாட்டில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட தலித் பண்பாட்டுப் பேரவை இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்க முதல் முயற்சியாகும். 1993 இல் புதுச்சேரியில் தலித்கலைவிழா நடைபெற்றது.[2] தொடர்ந்து, கலை இலக்கிய இதழ்கள், படைப்பாக்கங்கள், நாடக-அரங்கியற் செயற்பாடுகள், கருத்தரங்குகள், ஆய்வுநூல் வெளியீடுகள் முதலிய பல்வகைத் தொடர்புஊடகங்கள் மூலமாகவும் தலித்தியம் தமிழகத்தில் தன்னை ஒரு முக்கிய சமூகசக்தியாக இனங்காட்டி வருகின்றது.

மனுசங்க இதழைத் தொடர்ந்து கோடாங்கி, நிறப்பிரிகை முதலிய இதழ்கள் தலித்தியத் தளத்திலிருந்து வெளிவருகின்றன. இவற்றுள் நிறப்பிரிகை இதழ் சார்பிலும் 'விளிம்பு' என்ற நிறுவன சார்பிலும் தலித்தியம் தொடர்பான தலைப்புக்களில் கருத்தரங்குகள்-கலந்துரையாடல்கள் என்பன நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இவை தொகுக்கப்பட்டு நூல்வடிவங்களை எய்துகின்றன. அ. மார்க்ஸ், பொ. வேல்சாமி, ரவிக்குமார், ராஜ்கௌதமன் முதலியவர்கள் தலித்தியம் தொடர்பான ஆய்வு முயற்சிகளில் தனிக்கவனம் செலுத்தி வருகின்றனர். டாக்டர் கே.ஏ. குணசேகரன் தலித் அரங்கியல் பற்றிய தேடலில் தனிஈடுபாடு காட்டி வருகிறார். சிவகாமி, பாமா, இமயம், விழி பா இதயவேந்தன், குருசு சாக்கிரடீஸ், மாற்கு முதலிய பலர் தலித்தியத் தளத்தில் படைப்பிலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். டாக்டர். வி. அரசு, எஸ்.வி. ராஜதுரை, வ. கீதா, கருணா மனோகரன் முதலிய ஆய்வாளர்களின் எழுத்துக்களில் தலித்தியம் சார்பான அவர்களது மனப்பாங்கு தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது.

கடந்த ஏழு ஆண்டுகளில் தமிழக தலித்தியம் தன்னை ஒரு சமூக சக்தியாக உருவாக்கிக்கொண்டு இனங்காட்டி நிற்கும் காட்சி இது. இவ்வாறு தலித்தியம் தமிழகத்துக்கு அறிமுகமாக முன்பே, தமிழகத் தாழ்த்தப்பட்டோர் மத்தியில் கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாகப் பல்வேறு தளங்களில் விழிப்புணர்வுகள் ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டன என்ற வரலாற்று உண்மையை இங்கு கவனத்திற்கொள்வது அவசியம்.

2. தமிழ்மரபில் தாழ்த்தப்பட்டோர் உணர்வுநிலையும் எழுச்சியும்: தலித்தியம் அறிமுகமாகும் வரை.

பேணப்பட்டனவாக இன்று எமக்குக் கிடைக்கும் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்கள் தமிழர் சமுதாய வரலாற்றில் மேலாண்மை பெற்றிருந்தவர்களின் உணர்வுத்தொகுதிகளாகவே கொள்ளத்தக்கன. சமுதாயத்தின் எல்லா மட்டங்களிலும் இலக்கியங்கள் பிறந்திருக்கும் என்பது உய்த்துணரக்கூடியது. ஆயினும் அவற்றை எழுத்திற் பதிவு செய்தல், தொகுத்துப் பேணுதல் என்பவற்றின் மூலம் அடுத்து வரும் தலைமுறைகளுக்கு வழங்கும் ஆற்றல் ஆளும்வர்க்கமாகத் திகழ்ந்த மேட்டுக்குடியினரிடமே

அமைந்திருந்தது என்பது வரலாறு தரும் செய்தி. தமிழிலக்கியப் பரப்பில் பதிவு பெற்றுள்ள நந்தனார் கதை (பெரியபுராணம்), பள்ளரின் வாழ்வியற் காட்சிகள் (பள்ளு இலக்கியங்கள்) முதலிய தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்களின் உணர்வு வெளிப்பாடுகள் சாதியமைப்பில் மேல் நிலையில் இருந்தோரின் கண்ணோட்டத்தில் வடிவமைக்கப்பட்டவை என்பது நாம் மனங்கொள்ள வேண்டிய வரலாற்றுண்மையாகும் ஏறத்தாழ 18, 19 ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரையான தமிழிலக்கிய வரலாறு புலப்படுத்தி நிற்கும் பொதுவான காட்சி இதுதான்.

மேற்படி காலப்பகுதிகள் வரையான வரலாற்றிலே தாழ்த்தப்பட்டோர் உணர்வு நிலையில் நேரடி வெளிப்பாடுகள் எனக் கொள்ளத்தக்க வகையில் இரண்டு ஆக்கங்கள் மட்டுமே ஆய்வுகளில் வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. ஒன்று கபிலரகவல் (கி.பி 13–14 ஆம் நூற்றாண்டுகள்). இன்னொன்று உத்திரநல்லூர் நங்கை பாடல் (கி.பி 15 ஆம் நூற்றாண்டு). இரண்டுமே சாதிய வேறுபாட்டுணர்வை எதிர்த்துக் குரல் கொடுப்பன. பிராமணனாகிய பகவன் என்பானுக்கும் புலைச்சியாகிய ஆதிக்கும் பிறந்தவர் என அறியப்படும் கபிலர் திருவாரூரிலே பிராமணக்குடியிருப்பில் வளர்கிறார். அவருக்கு பூணூல் தரிப்பதற்கான காலகட்டம் வந்தபோது சூழலில் உள்ள பிராமணர்கள் அதனை எதிர்க்கின்றார்கள். அவர்களை எதிர்கொண்டு கபிலர் பாடியது கபிலரகவல். உத்திரநல்லூர் நங்கை என்பாள் பறையர் சாதியள். இவளுக்கும் பிராமண இளைஞன் ஒருவனுக்கும் ஏற்பட்ட உறவைப் பிராமண சமூகம் எதிர்க்கிறது. பறையர் குடியிருப்பை எரிக்க முனைகின்றது. அவ்வேளை அந்தப் பிராமண சமூகத்தினரை நோக்கி அப்பெண் எழுப்பும் வினா வடிவில் அமைந்தது உத்திரநல்லூர் நங்கை பாடல்.[3] சாதிய அமைப்பின் 'பகுத்தறிவுக்குப் பொருந்தாத நிலையையும் அதனுள் நிலவும் போலித் தன்மையையும் மேற்படி ஆக்கங்கள் தர்க்க ரீதியாக எடுத்துரைக்கின்றன.

இவ்வாறு இப்பாடல்கள் புலப்படுத்தி நிற்கும் உணர்வுகள் அவ்வக்காலப்பகுதியில் சமூகஇயக்க வடிவம் எய்தினவா என்பதை அறியச் சான்றுகள் இல. அக்காலப்பகுதிகளில் சமுதாய அமைப்புச் சூழல் அத்தகு இயக்கநிலைக்கு வாய்ப்பானதாக இருந்திருக்க முடியாது என்பது உய்த்துணரத்தக்கது. இவ்வகையில் சமூக இயக்கநிலையிலான உணர்வெழுச்சியை நாம் கடந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்தே தரிசிக்கிறோம். ஆங்கில ஆட்சிச் சூழலில், கல்வி வாய்ப்பு அனைத்து சமூகத்தினருக்கும் திறந்துவிடப்பட்ட வரலாற்றுக் கட்டத்திலிருந்தே இவ்வகை இயக்க நிலைச் செயற்பாடுகள் முகிழ்க்கலாயின.

கடந்த நூற்றாண்டிலே சாதியத்தின் கீழ்ப்படியிலிருந்து உருவான கல்வியாளர் சிலர் பகுத்தறிவு நோக்கில் மரபுசார் சிந்தனைகளை விமர்சிக்க முற்பட்டனர்; இச் செயற்பாட்டிற்கு முதற்படியாகத் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்களுக்கு அறிவூட்டவும் இயக்கநிலையில் இணைக்கவும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். பண்டிதர் க. அயோத்திதாஸர் (1845 - 1914) இரட்டைமலை சீனிவாசனார் (1960 – 1945), திரு. எம்.சி. ராஜா, பூஞ்சோலை முத்துவீரநாவலர் முதலியவர்கள் இத்தகு செயற்பாடுகளில் முன்னின்றோரில் முக்கியமானவர்கள்.

'ஆத்திராவிடர்தலைவர்' என அறியப்படும் பூஞ்சோலை முத்துவீரநாவலர் 1866 இல் மகாவிகடதூதன் என்ற இதழை வெளியிட்டார். திரு. எம். சி. ராஜா அவர்களின் முயற்சியால் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு 'ஆதித்திராவிடர்' என்ற பெயர் சட்ட சம்மதமாக வழங்கத் தொடங்கியது. பண்டிதர் அயோத்திதாஸர் அவர்கள் ஆதித்திராவிடர் இயக்கம், பகுத்தறிவு இயக்கம், பிராமணரல்லாதார் இயக்கம் என்பவற்றுக்குச் சக்திவாய்ந்த ஒரு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார். இவர் 1885 இல் திராவிடபாண்டியன் என்ற இதழையும் 1907 இல் ஒருபைசாத்தமிழன் என்ற

இதழையும் வெளியிட்டார். ஒருபைசாத் தமிழன் 1908 இல் தமிழன் எனப் பெயர் மாற்றம் பெற்றது.

தாழ்த்தப்பட்டோர் சமூகத்தில் முதன் முதலில் பட்டப்படிப்பைப் பெற்றவர் என அறியப்படும் திரு இரட்டைமலை சீனிவாசன் அவர்கள் பறையர் மகாசபை (1891), சென்னை மாகாணத் தாழ்த்தப்பட்டோர் மகாசபை (1928) ஆகிய மக்களியக்கங்களை நிறுவியவர். 1893 இல் இவர் பறையன் என்ற இதழை வெளியிட்டார். மகாத்மாகாந்தி, டாக்டர் அம்பேத்கார் ஆகியவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்டவர் இவர்.

மேற்படி காலப்பகுதியில் தாழ்த்தப்பட்டோர் தளங்களிலிருந்து சூரியோதயம் (1869), பஞ்சமன் (1871) முதலிய வேறு சில இதழ்களும் வெளிவந்தன.[4]

இவ்வாறு கடந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலிருந்து உருப்பெறத் தொடங்கிய தாழ்த்தப்பட்டோரின் இயக்கநிலைச் செயற்பாடுகள் ஆரம்பத்திலே பகுத்தறிவுப் பார்வையுடன் அமைந்தன. பின்னர் சில காலம் பௌத்தமதசார்பு இவற்றிற் புலப்படலாயிற்று. இந்துசமய - சமூக மரபின் மூலாதாரமாகக் கொள்ளப்படும் வேத இலக்கியத்தின் கருத்துநிலைகட்கு எதிராகக் கௌதமபுத்தர் (கி.மு. 563-483) முன்வைத்த விமர்சனங்கள் தாழ்த்தப்பட்டவரின் பகுத்தறிவுப் பார்வைக்கு உவப்பானவையாகும். எனவே தாழ்த்தப்பட்டோரை வழிநடத்த முற்பட்ட சிலர் பௌத்தம் சார்ந்தனர். குறிப்பாக, பண்டிதர் க. அயோத்திதாஸர் பௌத்த சிந்தனைகளை முன்வைத்து இயங்கியவர் என்பதும் 1902இல் தென்னிந்திய பௌத்த சங்கத்தை நிறுவியவர் என்பதும் இங்கு சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டியனவாகும்.[5] மகாராஷ்டிர மாநிலத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோரை வழிநடத்திய டாக்டர் பி.ஆர். அம்பேத்காரும் பௌத்தசார்பினர் என்பது இத்தொடர்பில் நம் கவனத்துக்குரியதாகும்.

ஏறத்தாழ 1940-50 ஆம் ஆண்டுகளில் தாழ்த்தப்பட்டோர் இயக்கங்களில் மார்க்சியப்பார்வை படியத் தொடங்குகிறது. 1920 களில் இந்தியமண்ணில் கால்பதித்த மார்க்சியம் படிப்படியாகச் சமூக-பண்பாட்டுத் துறைகளில் கவனம்செலுத்த முற்பட்ட காலப்பகுதி இது. ஏறத்தாழ இதேகாலப் பகுதியில் (1940 - 50 களில்) ஈழத்திலும் இத்தகுநிலையே நிலவியது. மார்க்சியம் முன்வைத்த சமூக சமத்துவ நோக்கும் வர்க்க உணர்வும் சாதி, மத பேதங்களுக்கு அப்பாலான ஒருமையுணர்வை - ஒருங்கிணைப்பை-உருவாக்கியபோது தாழ்த்தப்பட்டோருட்பட, சமூகத்தின் பல்வேறு தளங்கள் சார்ந்தோரும் அதில் இணைந்தனர். இவ்விணைப்பு முற்போக்கு இயக்கங்களாக முகிழ்த்தது. முற்போக்கு இலக்கியம் என்ற பொது வரையறைக்குள் தாழ்த்தப்பட்டோர் பிரச்சினைகள், அவர்கள் மத்தியில் உருவாகிவந்த உணர்வெழுச்சி என்பன கவனத்தைப் பெறலாயின. மார்க்சிய சார்பான 'சமூக இயங்கியல்' பார்வையில் இவை அணுகப்பட்டன சாதி ஏற்றத்தாழ்வுட்பட அனைத்து வகைச் சுரண்டல்களுக்கும் எதிரான வர்க்க நிலைப்பட்ட எழுச்சியில் தாழ்த்தப்பட்டோர் உணர்வுகளும் ஒன்றிணைந்து இயங்குதல் என்பதே இவ்வாறான பார்வையின் தொனிப்பொருளாயிற்று.

தமிழகத்தில் டி. செல்வராஜ், கு. சின்னப்ப பாரதி, பூமணி முதலியோரும் ஈழத்தில் டொமினிக் ஜீவா, செ. கணேசலிங்கம், கே. டானியல் மற்றும் கவிஞர் சுபத்திரன் முதலியோரும் மேற்படி தாழ்த்தப்பட்டோர் பிரச்சினைகள் தொடர்பான மார்க்சிய இயங்கியலின் பல்வேறு தளப் பரிமாணங்களைத் தம் எழுத்துக்களிற் புலப்படுத்திநின்றனர். டானியலின் பஞ்சமர், அடிமைகள், கானல் முதலிய நாவல்கள் இவ்வகையிற் குறிப்பிடத்தக்க படைப்புக்களாகக் கொள்ளப்படுவன. இவ்வகைப் படைப்புக்களைப் 'பஞ்சமர் இலக்கியம்' எனச் சுட்டும் வழக்கு ஈழத்தில் உருவாகியுள்ளது.

1990 களில் தலித்தியம் அறிமுகமாகும் வரை தமிழ்மரபில் தாழ்த்தப்பட்டோர் உணர்வெழுச்சியின் இயக்கநிலை வரலாறு இதுதான்.

தலித்தியத்தின் நிலைப்பாடும் அதன் 'சமூக – பண்பாட்டு'ப் பார்வையும்.

தலித்தியத்தின் நிலைப்பாட்டைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு அதனை மேலே நாம் நோக்கிய மார்க்சியத்தோடு ஒப்பு நோக்குவது பொருத்தமாக அமையும்.

மார்க்சியம் அனைத்துப் பிரச்சினை களையும் 'பொருளியல் - உறவுநிலை'யை மையப்படுத்தியே தரிசிக்கிறது. உடைமை யுணர்வுக்கு எதிரான வர்க்கநிலைப்பட்ட எழுச்சிபற்றியே அது பேசுகிறது. தலித்திய மானது 'பொருளியல் உறவுநிலை' என்ற பார்வைக்கு மேலாக 'மனித உணர்வு நிலை'ப் பிரச்சினை பற்றிப் பேசுகிறது. வர்க்கநிலையில் மாற்றம் நிகழ்ந்தாலும் அதாவது தாழ்த்தப்பட்ட ஒருவர் பொருளி யல் நிலையிலும் கல்வி, அதிகாரநிலை என்பவற்றில் உயர்நிலை எய்தினாலும் - சாதி ஏற்றத்தாழ்வுணர்வு, தீண்டாமை ஆகியவற்றின் பாதிப்பிலிருந்து விடுபட முடியாத நிலையையே தலித்தியம் அழுத்த மாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இந்திய மண்ணுக்கே சிறப்பாகவுரிய இந்த 'சாதி ஏற்றத்தாழ்வு' என்ற சமூக அம்சத்தை எதிர்கொள்வதற்கு ஒரு தனிநிலை இயக்கச் செயற்பாடு அவசியமாகிறது என்பதே தலித்தியத்தின் நிலைப்பாடாகும். இவ் வகையில் மார்க்சியம் கூறும் வர்க்கப் போராட்டத்துக்குப் முன்னர் நிகழ்ந்து முடியவேண்டிய ஒரு பண்பாட்டுச் செயற் பாட்டை முன்னெடுப்பதே தலித்தியரின் நோக்கு நிலையாகும். இப்பண்பாட்டுச் செயற்பாட்டை அவர்கள் 'கலகப்பண்பாடு' எனச் சுட்டுவர். இக் 'கலகப்பண்பாடு' என்பது பாரம்பரியமாக நிலவிவரும் பண் பாட்டு விழுமியங்களை முற்றுமுழுதாக எதிர்த்துநின்று, 'மாற்றுக்கலாசாரம்' தேடும் முயற்சியாகும். இதனை அவர்கள் 'எதிர் கலாசாரம்', 'அ கலாசாரம்' ஆகிய தொடர்களாலும் சுட்டுவர்.

தலித்தியர் இந்திய வரலாற்றை - குறிப் பாகத் தமிழக வரலாற்றைப் பிராமணி ரிய கருத்தியல் மேலாண்மையால் பல வகைகளிலும் அடக்கியொடுக்கப்பட்ட சமூகங்களின் வரலாறாகவே காண்கின்ற னர். பிராமணர்களும் அவர்களது கருத் தியல்களை ஏற்றுக்கொண்ட மேட்டுக்குடித் தமிழரும் (வேளாளரும்) தமிழகத்தின் ஆதிக்குடிகளின் பண்பாட்டு அடிப்படை களின் மீது மேலாதிக்கம் செலுத்தி வந்துள் ளனர் என்பதே தலித்தியரின் வரலாற்றுப் பார்வை. இவ்வகையில் சைவம், வைணவம் முதலிய சமயப்பிரிவுகள் அவற்றுடன் தொடர்புடைய தத்துவப்பிரிவுகள் கலை-பண்பாட்டுக்கூறுகள் ஆகிய அனைத்தும் பிராமணியம் – பார்ப்பனியம் சார்ந்தவை என்றோ அல்லது அதன் கறைபடிந்தவை என்றோதான் தலித்தியர் கருதுவது தெரிகிறது.

தமிழ்நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங் களிலும் தமக்கேயுரிய இயல்பான பண் பாட்டுக் கோலங்களுடன் வாழ்ந்த ஆதித் தமிழர் மத்தியில் பிராமணர் செல்வாக்கு படிப்படியாகப் பரவத்தொடங்கியது என்ப தும் உடைமைச் சமுதாய உருவாக்கச் சூழலில் இப்படர்ச்சி வலுவடைந்தது என்பதும் இவர்களது கணிப்பாகும். உழைக் கும் மக்களாகத் திகழ்ந்த ஆதித்தமிழரின் மத்தியில் உடைமையால் மேலோங்கத் தொடங்கிய மேட்டுக்குடியினர் பிராமண ரின் செல்வாக்குக்குட்பட்டனர். இச் சூழலைப் பயன்படுத்திப் பிராமணர் முன் வைத்த விழுமியங்களின் பன்முகப் பரி மாணங்களே தமிழரின் சமயம், அறம், கலை இலக்கியம் என்பனவாக நம்முன் பேசப்படும் பண்பாட்டுத் தொகுதியாகும். இவை ஆதித்தமிழரின் பண்பாட்டுக்கூறுகள் தம் இயல்பான வரலாற்று வளர்ச்சியை

எய்தத் தடையாக அமைந்த ஆதிக்க நிலைச் செயற்பாடுகளாகும்.[6] இவற்றை எதிர்க்கவேண்டும் என்பதே தலித்தியரின் நிலைப்பாடாகும்.

'' பெரும்பாலான உழைக்கும் மக்களைத் தலித்துக்களாக்கிய இந்த உடைமைப்பண்பாட்டை, இது பீத்துகின்ற அறம், ஒழுக்கம், நேர்மை, உண்மை முதலானவற்றை நார்நாராக உரிப்பதே தலித் கடமை ''[7]

என்ற ராஜ்கௌதமனின் கூற்றில் இதனைத் தெளிந்து கொள்ளலாம். இதுவே தலித்தியர் கூறும் 'கலகப் பண்பாட்டு'க்கு அடிப்படையான உணர்வு நிலையாகும். இவ்வுணர்வினூடாகத் தமது 'சுய'த்தை - வரலாற்றில் தாம் இழந்துவிட்டதாகக் கருதும் பண்பாட்டுமுகத்தை - த் தேடும் முயற்சியாகவே 'அகலாசாரம்', 'எதிர் கலாசாரம்', 'மாற்றுக்கலாசாரம்' என்னும் தொடர்களாற் சுட்டப்படும் கருத்தோட்டம் அவர்களிடம் அமைகின்றது.

4. தலித்தியத்தின் கலைஇலக்கிய நோக்குநிலை:

தலித்தியத்தின் அடிநாதமான - தொனிப்பொருளான - அம்சம் தாழ்த்தப்பட்டோர் தமது 'சுய' முகத்தை இனங்காணல் என்பதை முன்னரே நோக்கியுள்ளோம் இதற்குத் தடையாகவுள்ளனவாகக் கருதப்படும் அனைத்தையும் உடைத்தெறியும் நோக்கிலேயே 'கலகப்பண்பாடு' என்ற எண்ணக்கரு முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது, இதன் தளத்தில்தான் எதிர்கலாசாரம், மாற்றுகலாசாரம் என்ற பெயர்களிலான தேடல் நிகழ்கிறது. இந்தத் தேடலின் செயற்பாங்காக தலித்தியம் சமுதாயக் கட்டமைப்பின் மையத்தைப் புறக்கணித்து விளிம்பை நோக்கிச் செல்கிறது. 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே' என வழங்கி வந்த சமுதாய மையநிலைச்சிந்தனையைப் புறக்கணித்து விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியலில் இதன் கலை இலக்கியத் தேடல் நடைபெறுகிறது. இதற்கு ஏற்பவே அதன் கலை இலக்கியம் தொடர்பான கொள்கைகள் உருப்பெறத் தொடங்கியுள்ளன. இத்தகு கொள்கைகளின் உருவாக்கத்துக்கு சமகாலத்தில் தமிழில் அறிமுகமாகி வரும் 'அமைப்பியல்', 'பின்- அமைப்பியல்', 'பின்-நவீனத்துவம்' ஆகிய கலை இலக்கியச் சிந்தனைகள் பெரிதும் துணை புரிவனவாய் உள்ளன. குறிப்பாக, பின் நவீனத்துவம் தலித்தியத்துக்கு மிகவும் துணைநிற்கும்சிந்தனைத்தளமாகக் கருதப்படுகிறது. இது தொடர்பாக ராஜ் கௌதமன் தரும் விளக்கம் இங்கு சுட்டத் தக்கது

'இந்தநோக்கத்திற்கு (தலித்திய நோக்கத்திற்கு) மிகவும் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளன அமைப்பியல் மற்றும் அமைப்பியலுக்கு அடுத்து எழுந்த சிந்தனைகள். குறிப்பாக பின்-நவீனத்துவ சிந்தனைகள், ஒருபிரதி, மொழியாலும், கருத்தியலாலும், தன்னிலையாலும் (Subject) தீர்மானிக்கப்படுவதாக அறுதியிட்டுச் சொன்ன விசயங்கள். தலித்துக்களுக்குச் சாதகமாக இருப்பதை இக்கட்டுரைகள் பொய் + அபத்தம் = உண்மை (நூலிலமைந்த கட்டுரைகள்) புலப்படுத்தக்கூடும். மையம் இன்மை, அனைத்துக்குமான ஒற்றைத்தீர்வில்லை, பொது ஒழுங்குச் சட்டகம் என்பதே ஒடுக்குவது தான், எல்லாக் காலத்துக்கும், இடத்துக்கும் பொருந்தக்கூடிய ஒப்பற்ற ஒரே உண்மை என ஏதும் இல்லை, முறைமீறலேமுறை, துரோகம் புரிவதே விசுவாசமாக நடப்பது, ஒப்பீட்டுத் தன்மையே ஒப்பற்ற தன்மை, பொய்யை அபத்தமாக்கினால் கிடைப்பதே உண்மை முதலான கருத்துக்கள், விளிம்பு நிலைக்கு விலக்கப்பட்ட, வரலாற்றின் குப்பைகளாக எறியப்பட்ட மக்களுக்கு உற்சாகத்தை அளிக்கின்றன.'[8]

மரபு என்ற தளத்தை முற்றுமுழுதாக மறுதலித்துநிற்கும் பின்-நவீனத்துவம் மரபு எதிர்ப்பாளரான தலித்தியருக்கு மிகவும்

வாய்ப்பான - பொருத்தமான - சிந்தனைத் தளமாகக் கொள்ளப்படுகின்றமை இயல்பான ஒன்றேயாகும். தலித் அரங்கியல் பற்றிய தேடலில் ஈடுபட்டுள்ள டாக்டர் கே.ஏ. குணசேகரன்.

''தலித் அரங்கு என்பதை இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் எனச் சட்டகம் போட்டுத்தரமுடியாது. இப்படியான அழகியற் கொள்கைகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என வரையறுத்துக் கூற இயலாது.'' 9

எனத் தந்துள்ள விளக்கமும் மேற்படி பின் - நவீனத்துவ உணர்வோட்டத்தின் அடியாக ஊற்றெடுத்ததேயாம்.

இவ்வாறன கலை இலக்கியப்பார்வையூடாகத் தலித்தியர் தமிழின் பண்டைய, சமகால மரபு முழுவதையும் விமர்சிக்க முற்பட்டுள்ளனர். ராஜ்கௌதமனின் தலித்நோக்கில் தமிழர் பண்பாடு, பொய் + அபத்தம் = உண்மை, ரவிக்குமார் தொகுத்த தலித்: கலை - இலக்கிய - அரசியல் முதலிய நூல்கள். மற்றும் நிறப்பிரிகை இதழின் கட்டுரைகள் முதலியவற்றில் இவ்வாறான விமர்சனங்களை நாம் நோக்கலாம். பண்டைய இலக்கண நூலான தொல்காப்பியம் முதல் சமகாலப் படைப்பான 'இமய'த்தின் கோவேறுகழுதைகள் நாவல் வரை இவர்களது விமர்சனப் பார்வை விரிந்து பரந்து செல்கின்றது. இந்நூல்களில் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கு எதிராகப் புலப்பட்டு நிற்கும் 'நுண் அரசியற்' கூறுகளை இவர்கள் தனித்துநோக்கி இனங்காண முற்பட்டனர்.

5. நிறைவாக ...

தமிழக தலித்தியம் தனது சமகாலத்தில் முனைப்புப் பெற்றுவரும் மற்றொரு சிந்தனைப்போக்கான - பிரச்சினையான - 'பெண்ணிய'த்தையும் தன் கவனத்திற்கொண்டு தழுவிச்செல்கிறது. பின்-நவீனத்துவத்தளம் இந்த இரண்டின் இணைவுக்கும் துணைநிற்கிறது. தமிழகத்தில் திராவிட இயக்கம் என்ற மாபெரும் சமூகசக்தியை உருவாக்கியவரான ஈ.வெ. ராமசாமிப் பெரியாரின் சமூகப்பார்வைகளில் தமக்குச் சார்பானவற்றைத் தலித்தியர் பேணிக்கொள்ள முற்பட்டுள்ளனர். பெரியார் தாழ்த்தப்பட்டோர் என்ற நிலை மாற வேண்டும் என்பதற்கும் பெண்கள்மீதான ஆண்களின் ஒடுக்குமுறை நீங்கவேண்டும் என்பதற்கும் தீவிரமாகக் குரல்கொடுத்து நின்றவர் என்பது இங்கு நம் கவனத்துக்குரியது. இவ்வாறான சார்பான கூறுகளால் தலித்தியர் பெரியாரை விமர்சித்து ஏற்றுக்கொள்ள முற்பட்டுள்ளனர். அண்மையில் பெரியாரியம் என்ற தலைப்பில் அவர்கள் வெளியிட்ட நூல் இதனைத் தெளிவுறுத்தும்.

தலித் கலை இலக்கியம் தலித்துக்களால்தான் படைக்கப்படவேண்டும் என்றவொரு கருத்து சில காலத்திற்கு முன் எழுந்தது. ஆனால் இன்று அது ஓய்ந்துவிட்டது. 'தலித்' உணர்வுள்ள எவரும் அவற்றைப் படைக்கலாம் என்ற கருத்து பொதுவாக வலுப்பெற்றுவருகிறது.

தலித்தியத்திற்கு எதிராகத் தமிழகத்தில் எழும் விமர்சனக் குரல்களில் முக்கியமானவை மார்க்சியத்தளத்தினின்று முகிழ்ப்பவையாகும். அனைத்துச் சுரண்டல்களுக்கும் தீர்வுதரக்கூடிய வகையில் ஒப்பற்ற தத்துவமான மார்க்சியம் இருக்கையில் தலித்தியம் என்ற தனிநிலைச் சிந்தனை தேவைதானா? என்பது மார்க்சியரின் வினா. மேலும் மரபாகப் பேணப்பட்டு வரும் கலை இலக்கியக் கூறுகளை முற்றுமுழுதாக மறுதலிக்க வேண்டும் என்ற தலித்திய கருத்துநிலைக்கு மார்க்சியம் ஆதரவானதல்ல என்பது தெளிவு. அவற்றை வர்க்கப் போராட்ட உணர்வுக்கு ஊட்டம்தரும் வகையில் பேணிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே மார்க்சியரின் நிலைப்பாடு ஆகும். மேலும் 'தலித்தியரின் உலக நோக்கு யாது?' என்ற வினா - அதாவது 'மார்க்சியம் கூறாத எந்த முடிவைத் தலித்

தியம் சொல்லப்போகிறது?' என்ற வினா மார்க்சியரால் எழுப்பப்படுகின்றது.

மார்க்சியம் பேசும் வர்க்கப் போராட்டத்தால் இந்திய மண்ணுக்கே சிறப்பாகவுரிய சமூக ஏற்றத்தாழ்வு - தீண்டாமை - உணர்வு தீர்வு நாடக்கூடிய ஒன்றல்ல. மார்க்சியம் சாதி ஏற்றத்தாழ்வு பற்றிப் பேசவில்லை. எனவே சாதி ஏற்றத்தாழ்வுணர்வுக்கு எதிராகப் போராட ஒரு தனி இயக்கநிலை அவசியம்தான். மேலும் 70 ஆண்டுகளுக்கு மேலான இந்திய மார்க்சியச் செயற்பாடுகள் தாழ்த்தப்பட்டோர் பிரச்சினையில் சாதனை எதையும் புரியவில்லை. எனவே தாழ்த்தப்பட்டோர் தம் பிரச்சினைகளைப் பேசத் தனிநிலையில் இயங்க வேண்டியது அவசியமான ஒன்றுதான். தலித்தியர் மார்க்சியருககு அளிக்கும் விடையின் தொனிப்பொருள் இவைதான்.

'' ஆதித்தமிழ் உழைக்கும் மக்கள்மீது ஆதிக்கப்பரவலாகப் படர்ந்த அந்நிய மரபுசார் கூறுகளை எதற்காகப் பேணிக் கொள்ள வேண்டும்? அவை ஆதிக்கக் குறியிடுகள் அல்லவா? நாம் நமக்கேயுரிய கலாசாரக் கூறுகளை மீட்டுருவாக்க முயல்வதில் என்ன தவறு? ''

மார்க்சியரின் 'கலை இலக்கிய மரபு பேணும்' சிந்தனைத்தளத்துக்கு எதிராகத் தலித்தியர் புலப்படுத்தி நிற்கும் உணர்வு நிலை இதுதான்.

இவ்வாறு தலித்தியர் மார்க்சியருக்கு விடை கூறினாலும் தலித்தியர் தம்மை மார்க்கியரின் எதிரிகளாகக் காட்டிக் கொள்ள முற்படவில்லை என்பது நமது கவனத்துக்குரியது தலித்தியருட் பலர் மார்க்சியம் கற்றவர்கள், ரொமிலா தாப்பர் (Romila Thaper) முதலிய மார்க்சிய சார்பு வரலாற்றாய்வாளர்களை மேற்கோளாக எடுத்தாள்பவர்கள். மார்க்சியம் கூறும் இயங்கியல் வழியே வரலாறைப் புரிந்துகொள்ள முற்படுவர்கள். இவர்கள் தாம் முன்வைக்கும் கலகப் பண்பாட்டை, மார்க்சியத்தின் வர்க்கப் போராட்டத்துக்கு முன்னரே நிகழ்ந்து முடியவேண்டிய முதற்கட்டச் செயற்பாடாக முன்மொழிபவர்கள்.

'' தலித் கலகப் பண்பாட்டில் மேற்கொள்ளப்படும் தலைகீழ் மாற்ற நடவடிக்கைகள் உன்னதமான பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளாகும்.... இச் செயற்பாடுதான் இரண்டாம் கட்டப்புரட்சிகரச் செயற்பாட்டிற்குத் தலித்துக்களைத் தயார் செய்கிறது. மார்க்சியம் முன்வைத்த சோசலிச பொதுவுடைமைச் சமூகத்தை நோக்கிய வர்க்கப் போரராட்டம் என்கிற புரட்சிகரப் போரராட்டத்திற்கு முன்தலித் கலகப் பண்பாட்டு எழுச்சி நடந்தே தீர வேண்டும். 10

என்ற ராஜ்கௌதமனின் கூற்று இதனைத் தெளிவுறுத்தும்.

எனவே மார்க்சியம் என்ற மகாநதியில் கலக்கப்போகும் ஒரு உபநதியாகவே தலித்தியம் கருதத்தக்கது. எனவே 'மார்க்சியம் எதிர் தலித்தியம்'' என்ற நிலைக்கு இடமில்லை.

ஆயினும் நடைமுறையில் பிரச்சினைகள் தோன்றும் என்பதும் மறுக்க முடியாததாகும். குறிப்பாக மார்க்சியர் வர்க்கப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கும் ஒரு சூழலில் தலித்தியர் அதில் இணைத்து கொள்வார்களா? அல்லது தமது கலகப் பண்பாட்டு நடவடிக்கைகள் நிறைவெய்தும் வரை விலகி நிற்பார்களா? அதேபோல் தலித் போராட்டம் தீவிரமாக உள்ள சூழலில் மார்க்சியர் எத்தகு அணுகுமுறையை மேற்கொள்வர்? தமிழகத்தின் அரசியல் சமூக - பண்பாட்டுத் தளங்களில் விவாதப் பொருளாகத் திகழும் வினாக்கள் இவை. □

அடிக்குறிப்புகள்

1. மேலதிக விளக்கங்கள், விபரங்கள் ஆகியவற்றுக்கு: பார்க்க:
டாங்ளே, அர்ஜுன். தலித் இலக்கியம் போக்கும் வரலாறும் மகாராஷ்டிர மொழி மூலத்திலிருந்து தமிழில் சதாசிவம், தி.சு. தாமரைச்செல்வி பதிப்பகம், சென்னை, 1992

2. உஞ்சைராசன், 'தலித் - (தாழ்த்தப்பட்டோர்) தமிழ் பண்பாடு' தலித்: கலை இலக்கியம் அரசியல்', தொகுப்பு: ரவிக்குமார், (தலித்கலை விழாக்குழு நெய்வேலி) அலைகள் அச்சகம், சென்னை 1996 ப. 41.

3. வேல்சாமி, பொ., மார்க்ஸ், அ. ''தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தில் சாதி எதிர்ப்புக் குரல் ஒரு மேலோட்டமான பார்வையில் தென்படும் சில குறிப்புகள்'' நிறப்பிரிகை இலக்கிய இணைப்பு, தொடர்பு முகவரி: அ. பெ. எண் 192 பாண்டிச்சேரி, ஜனவரி 1994, பக். 59 - 61.

4. மணி, பெ. சு. கார்ள்மார்க்சின் இலக்கிய இதயம், பூங்கொடிப்பதிப்பகம் சென்னை 1986, ப. 35, 263 - 64.

வேதசகாயகுமார், டாக்டர் எம். தற்கால இலக்கியம் வாசகப் பார்வை, ரோகிணி பிரிண்டர்ஸ் நாகர் கோவில் 1995 ப. 42.

5. மேற்படி:

6. விளக்கத்திற்கு: பார்க்க:

ராஜ்கௌதமன், தலித்பார்வையில் தமிழ்ப்பண்பாடு சங்ககாலம், கௌரி பதிப்பகம், புதுச்சேரி 1994.

7. ராஜ் கௌதமன் பொய் + அபத்தம் = உண்மை: விளிம்பு டிரஸ்ட் கோவை : 1995, ப. 4.

8. மேற்படி

9. குணசேகரன், முனைவர் கே. ஏ. தலித் அரங்கியல், கீழைக்காற்று வெளியீட்டகம் சென்னை 1995. ப. V

10. ராஜ் கௌதமன், தலித்பண்பாடு, கௌரிபதிப்பகம் புதுவை. 1993. ப. 27

(மேற்கோள்களில் அமைந்த தடிப்பு எழுத்துக்கள் கட்டுரையாசிரியரால் இடப்பட்டவை)